

πους εκεί οπλισμένους να φυλάξουν νύχτα και μέρα για να εμποδίσουν τους άρπαγες...

Αυτά συμβαίνουν κάθε μέρα, και νάχουμε χάρη στο ήμερο και ευγενικό αίτημα του λαού...

Εδώ τώρα και κάμποσους μήνες διάβαζα για μια δίκη στην Αθήνα για ένα διαζύγιο. Όπως αποδείχτηκε το πράγμα, κι όπως ο καθένας τόβλεπε και το περίμενε...

σάν αυτούς του απάντησα πως αν τον γνωρίζαμε σάν αυτούς, θα γράφαμε περισσότερα...

Manchester 26 Νοέβρη.

ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ

ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΗ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΦΟΥΡΤΟΥΝΑΣ (*)

A'.

Κάτω ή θάλασσα βογγίζει, κάτασπρη, άφρη γεμάτη, Πάνω άγρια σφυρίζει, διώχνει σύννεφα, σπαράζει...

Και σάν μαύρ' άστροπελέκι μεσουράνα σηκώθη Στο σεντόνι της μαυρίλας, που ο ουρανός εστρώθη...

Και σάν μήνυμα φοβέρας και καμπάνα του θανάτου Ξάφν' ακούγεται ή φωνή του, και χτυπούνε τα φτερά τους...

Στεναγμοί, φωνές, αντίκρα—λές ζητούν να βρούν τον πάτο Τ' άστροπούλια, που βουτούνε μέσ' στο κύμα το δροσάτο...

Μόνο πάλι σάν σαίτα ίσιο χιτατεντωμένο Γ' υπερήφανα με δόξα ξεπροβίλλει τιμημένο Το πουλί, που φέρνει μόρρα κι' όπου σκίζει τα ούράνια...

B'.

Μιά στιγμή... και μολυβένια χαμηλώνουνε τα νέφη, Λές κ' έχάθηκεν ο Ήλιος κι' ούτε έχτιδα μιά του γνώριμ' Ψάλλει άγρια, βογγάει άσπρο κύμα ραγιαμένο...

Ακου—πως βροντάει, πως σέρνει την βροντή ο μαύρος θόλος Ακου—μήνυμα θανάτου, που χαλάει ο κόσμος όλος. Κεί ή θάλασσα μαλώνει, με τον άνεμο τον κλέφτη...

Χτυπημένος ο άγέρας την όργή του να ξεοπάση Σκόνη, στάχτη κών' το κύμα, όπου γύρευε να σπάση

(*) Procellaria—οικογένεια πτηνών, που εμφανίζεται σιμά στα πλοία και σ' άπρογίλια μόλις αρχινήσει ή φουρτούνα...

Στο θυμό του, στην αντίκρα το βουνό, του έπε' αμέτρα— Ποιός την δύναμη την έχει σού, το κύμα, γι' ή πέτρα;

Κλακ κέρτουν τα διαμάντια, που άγώνησε το κύμα Μά κ' εκείνο μεγαλώνει και δέν μπαίνει μέσ' στο μνημά...

— Τι γελάς, Πουλί του Χάρου; Μή δέ σκιάζεσαι καθόλου Κείνο το ρυάσιμο, την μόρρα, την βεγγέρα του διαβόλου;

Μή μπορούν ποτέ τους ήλιο να σκεπάσουν μαζωμένα; Δέ σκεπάζουν! Ας τα! Πάλι θενά πίσουν με το κλάμα...

Είν' ο φάλτης της τρομάρας! Θα χτυπήσ' άστροπελέκι! Ας χτυπήση! Δέν το σκιάζει! Δέ φοβόται το τουφέκι...

Είν' ο φάλτης της τρομάρας! Θα χτυπήσ' άστροπελέκι! Ας χτυπήση! Δέν το σκιάζει! Δέ φοβόται το τουφέκι...

Ακου—πως βροντάει, πως σέρνει την βροντή ο μαύρος θόλος Ακου—μήνυμα θανάτου, που χαλάει ο κόσμος όλος. Κεί ή θάλασσα μαλώνει, με τον άνεμο τον κλέφτη...

Όδησού 2.5.903.

Π. ΔΕΦΑΣ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

A'.

Αγαπητέ Νουμά,

Σ' ένα χωριό κανείς τί μπορεί να έψ; Λίγα πράγματα. Θα περάση από δώ, θα πάη από κεί, σέ δυό ώρες θα τάχη όλα γυρισμένα...

Υστερα, απλάτητα μεγάλη, που τή νοιώθει κι' αυτή άμα κουθεντιάση με χωριανούς. Εδώ ζούν οι άνθρωποι πολύ περιορισμένα, μά και πιο ήσυχα...

ΝΙΚ. Ξέρεις, στο σπουδαίο που θα σου πω έχει να κάμη πολύ κι αυτός.

Π. Μπα; ...λοιπόν;

ΝΙΚ. Δέ μου λές; τον πατέρα του δέν τον είχαes ισού γνωρίσει καθόλου.

Π. Άμα ζούσε; ...Όχι!

ΝΙΚ. Βέβαια άμα ζούσε τί; υστερις από το θανάτό του ήθελες να τότε γνωρίτης; Νάστιμο κι αυτό.

Π. Καμιά φορτ τυχαίνει να γνωρίζουμε παραπολύ έναν άνθρωπο υστερ' από το θανάτό του. Μή με κοιτάζης με τόση άπορία. Τόνη γνωρίζουμε παραπολύ από τα λόγια των άλλων.

ΝΙΚ. Α! έτσι; Σ' αυτό δέν έχεις άδικο.

Π. Κεί τότε γνωρίζουμε μάλιστα τόσο, που να μη φύγη ποτέ από το νου μας.

ΝΙΚ. Πολύ σωστά.

Π. Μά γιατί με ρώτησες, αν γνώρισα τον πατέρα του Στέφανου;

ΝΙΚ. Θα σου πω... Δέ θα ξέρης βέβαια, ότι είταν ο στενότερος φίλος μου.

Π. Φίλος σου; ...όχι.

ΝΙΚ. Ναι! είμαστε φίλοι πολύ στενοί. άδερφικοί φίλοι από τα μικρά μας χρόνια.

Π. Λοιπόν;

ΝΙΚ. Και τή φίλια μας αυτή θελήσαμε να την κάνουμε άκόμη πιο στενή, δηλαδή να την κάναμε συγγένεια, να τή δέναμε σφιχτά και με το αίμα μας...

Π. Πολύ ώραία, λαμπρά.

ΝΙΚ. Μιλήσαμε κατόπι πολλές φορές για το ζήτημα τούτο. Στο άναμεταξύ παντρεύτηκα κ' έγώ κ' υστερις από λίγα χρόνια θέλησεν ο Θεός ν' άποχτήσω κόρη: τή Ζωή. Τότε πια φανταστήκαμε τα πράγματα τελειωμένα κ' ή μόνη μας σκίψη είταν πότε κέρθη ή εύλογημένη κείνη μέρα, που θα βλέπαμε τα παιδιά μας ίνωμένα.

Π. Πολύ σωστά...

ΝΙΚ. Περίμενε σέ παρακαλώ. Ο φίλος μου δέν εύτύχησε να ζήση για να νοιώση τέτοια χαρά: μά μιά ώρα πριν το θανάτό του, που άδικη μεύρα του φύλαγε, μου ζήτησε τή συμφωνία μας ίκεινή να του τή βεβαιώσω και μ' όρκο. Κ' έγώ του όρκίστηκα...

Για τούτο, όταν ο Στέφανος έμεινεν όρφανός, έγώ του ήμουνα ο κηδεμόνας του.

Π. Λοιπόν τώρα;

ΝΙΚ. Τώρα τα παιδιά ήρθαν σ' ήλικία που μπορούνε να παντρευτούν και νομιζώ, ότι πρέπει να φυλάξω την ύποχρέωσή μου και τον όρκο πουδωσα στο φίλο μου.

Π. Βεβχιότατα. αυτό πρέπει να γίνη χωρίς καμιά αναβολή.

ΝΙΚ. Ναι, αυτό πρέπει να γίνη: μά ύπάρχει κάποιο έμπόδιο.

Π. Έμπόδιο; ...ποιό;

ΝΙΚ. Δέν το ξέρεις τάχα;

Π. Όχι.

ΝΙΚ. Υπάρχει ή κόρη σου!

Π. Πώς!; ...τί θέλεις να πής;

ΝΙΚ. Ναι, ή κόρη σου που αγαπάει τρελλά το Στέφανο κι αυτός το ίδιο.

Π. Όχι!

ΝΙΚ. Μή μου κάνεις πως δέν το ξέρεις. Εδώ όλη ή γειτονιά μας δέ μιλάει τόσες μέρες παρα για τον έρωτά τους. Όλοι οι γνώριμοι του σπιτιού σου το λένε φανερά, ότι όπως προχώρησαν τα πράγματα, σέ λίγες μέρες θα γίνουν κ' οι γάμοι τους. Μά αυτό

